

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudkyně Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Martiny Kúchlerové, Ph.D., ve věci

žalobce: **Jiří Píša**, IČO 493 39 923
se sídlem podnikání Haškova 1055, Třebechovice pod Orebem
zastoupen Mgr. Miroslavem Bulvou, advokátem
Advokátní kancelář Hartmann, Jelínek, Fráňa a partneři, s. r. o.
sídlem Sokolovská 49, 186 00 Praha
s adresou pro doručování Malé náměstí 124, 500 02 Hradec Králové

proti
žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**
se sídlem, Kolářská 451/13, 746 01 Opava

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 2. 2023, čj. 7509/1.30/22-4,
sp. zn. S8-2022-148

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a rozhodnutí správního orgánu

1. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný v zásadě zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Královéhradecký kraj a Pardubický kraj

(dále také jen „inspektorát práce“ nebo „správní orgán I. stupně“) ze dne 14. 7. 2022, čj. 5454/8.30/22-12, kterým byl žalobce (jako podnikající fyzická osoba) shledán vinným ze spáchání přestupku na úseku zaměstnanosti podle ustanovení § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb. o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o zaměstnanosti“), když umožnil fyzickým osobám uvedeným ve výroku č. I. prvostupňového rozhodnutí závislou práci spočívající v provádění výkopových prací mimo pracovní poměr, čímž měl porušit ustanovení § 3 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“). Za spáchání tohoto přestupku mu byla uložena pokuta ve výši 130.000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Žalovaný svým rozhodnutím změnil ve výroku č. I. prvostupňového rozhodnutí pouze zjevnou nesprávnost v psaní, a to datum narození jedné z fyzických osob, které měl žalobce umožnit závislou práci mimo pracovní poměr.

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný zrekapituloval průběh správního řízení a uvedl, že na základě spisové dokumentace dospěl k závěru, že spáchání předmětného přestupku bylo prokázáno, že je řádně popsáno v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí a že důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy inspektorátu práce, kterými se při jejich hodnocení řídil, a vypořádání se s návrhy a námitkami žalobce, shledal souladnými s ustanovením § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).
3. Žalovaný se dále zabýval otázkou naplnění formální stránky přestupku dle ustanovení § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti a ztotožnil se s inspektorátem práce, že v daném případě žalobce umožnil výkon závislé práce ve výroku I. prvostupňového rozhodnutí uvedeným fyzickým osobám mimo pracovněprávní vztah. Dále se zabýval naplněním jednotlivých znaků závislé práce, tj. osobním výkonem práce (J. J., R. K. a L. B.), vztahem nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, výkonem práce jménem zaměstnavatele i znakem soustavnosti vykonávané práce.
4. K poukazu žalobce na spolupráci se společností Profi Moving s. r. o., která pro něj působila jako subdodavatel na základě ústně uzavřené smlouvy, žalovaný uvedl, že toto nemá oporu v provedeném dokazování, neboť ze spisové materie nevyplývá, že by se J. J. ani samotný žalobce při poskytování součinnosti při kontrole inspektorátu práce zmínili o tom, že by snad při zajištění výkopových prací na předmětném pracovišti měla figurovat společnost Profi Moving s. r. o. a že by snad měl J. J. vystupovat vůči žalobci tak, že jedná za tuto společnost a že by R. K. a L. B. měli být pracovníci právě této společnosti. K tvrzení žalobce, že J. J. měl jednat za zmíněnou společnost, a poukazu na písemné zmocnění žalovaný podotkl, že žalobce v této rovině ničeho nedoložil a ani neuvedl, o jaké zmocnění se mělo jednat, pouze tvrdil, že mu předkládal uzavřené dohody s pracovníky. Ani žalobcem předložená e-mailová komunikace ze dne 1. 7. 2019 dle žalovaného o výkonu práce na daném pracovišti, resp. o jednání J. J. za společnost Profi Moving s. r. o., nic nevypovídá.
5. Žalovaný má zato, že v daném případě byla naplněna formální stránka předmětného přestupku, přičemž jednáním žalobce došlo k porušení zákonem chráněného zájmu na výkonu závislé práce v některém ze základních pracovněprávních vztahů.
6. Závěrem se žalovaný zabýval výší uloženého správního trestu s tím, že uloženou pokutu shledal odpovídající všem zákonným kritériím a okolnostem daného případu, reflektující

zjištěné osobní a majetkové poměry žalobce, která naplňuje smysl a účel správního trestání, tj. odpovídá jak funkci preventivní, tak represivní.

II. Shrnutí žalobních bodů

7. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí a navrhl jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, event. současně se zrušením napadeného rozhodnutí zastavení správního řízení a přiznání nákladů řízení.
8. Předně uvedl, že mezi účastníky je nepochybné (a žalovaným samotným bylo opakovaně uváděno), že na věc dopadá a klíčovým je zákon o inspekci práce ve znění účinném od 31. 7. 2019 do 29. 7. 2020 (tedy účinném v době zahájení řízení, tj. ke dni 13. 8. 2019). Ocitoval jeho ustanovení § 36 s tím, že má za to, že důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí spočívají jak v jeho odst. 2, tak i v odst. 3, což v následujících dvou žalobních bodech podrobně rozvedl.

Zánik odpovědnosti žalobce dle § 36 odst. 2

9. Žalobce vyslovil přesvědčení, že v daném případě měl žalovaný rozhodnout o zániku trestnosti na základě prekluze skutku, a to už po samotném přezkoumání časové souslednosti. Poukázal na to, že ve správním řízení nastala skutečnost, ke které je soud povinen přihlídnout z úřední povinnosti, konkrétně se jedná o zánik odpovědnosti žalobce za správní delikt uplynutím času. V této souvislosti odkázal na judikaturu Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, podle níž jsou soudy ve správním soudnictví povinny přihlížet k prekluzi práva z úřední povinnosti. Shrnul, že správní trestání je doménou práva veřejného. Pro postup správního úřadu při vyvození odpovědnosti za správní delikt lze ústavně konformním výkladem dovodit, že i zde bez dalšího platí princip zakotvený v čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, když nadto ve smyslu čl. 10 Ústavy je součástí právního řádu i Úmluva, jejíž ustanovení mají přednost před zákonem (viz i čl. 7). Po účinnosti nového zákona proto platí, že vyvození odpovědnosti a uložení postihu za správní delikt je nutno posoudit podle právní úpravy platné v době, kdy k jednání došlo, avšak jen, není-li právní úprava účinná v době vydání rozhodnutí pro postihovanou osobu příznivější. Pokud nová právní úprava již původní skutkovou podstatu předmětného deliktu nepřevzala, zanikla „trestnost“, tj. i povinnost státního orgánu sankcionovat jednání, které původně bylo porušením povinnosti („postižitelnost jednání“), a k vyvození odpovědnosti a uložení sankce již nemůže dojít. Je proto zřejmé, že správní orgány měly podmínky pro zánik odpovědnosti za správní delikt, kterého se měl žalobce dopustit, posuzovat podle zákona účinného v době, kdy ke skutku došlo.
10. K počátku běhu propadné lhůty došlo dle žalobce již ke dni 13. 8. 2019 (okamžikem zahájení kontroly), případně alt. nejpozději ke dni 8. 10. 2019, kdy byl žalobci doručen protokol o kontrole ze dne 4. 10. 2019, čj. 13999/8.71/19-7 vč. shrnutí výsledků kontroly. I kdyby se tak stalo k nejzazšímu okamžiku (tedy k 8. 10. 2019), s ohledem na tříletou délku prekluze práva ve smyslu ustanovení § 36 odst. 2 došlo k zániku odpovědnosti žalobce za delikt nejpozději ke dni 8. 10. 2022, tedy téměř půl roku před vydáním napadeného rozhodnutí. Napadené rozhodnutí tak bylo vydáno v rozporu se zákonem, neboť bylo vydáno v době, kdy již žalobce nemohl být z důvodu uplynutí subjektivní lhůty shledán za správní delikt odpovědným. Žalovaný, resp. prvoinstanční

správní orgán měl z důvodu zániku odpovědnosti žalobce za správní delikt řízení zastavit.

Zánik odpovědnosti žalobce dle § 36 odst. 3

11. Dle žalobce nerespektoval žalovaný ani ustanovení § 36 odst. 3 zákona o inspekci práce ve znění účinném od 31. 7. 2019 do 29. 7. 2020, dle něhož právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat.
12. Žalobce uvedl, že opakovaně namítal, že správní orgán nepřihlédl k okolnostem, za nichž mělo k tvrzenému jednání dojít, především pak upozorňoval na prokazatelně podvodné jednání J. J., který cíleně vytvářel dojem, že jedná jménem společnosti Profi Moving s. r. o., což dokládal příslušnými listinami. Osoby kolem sebe tak uváděl v omyl, že smlouvy, resp. dohody jsou uzavírány formou subdodávky této společnosti, která řádně zaměstnává další osoby, mimo jiné R. K. a L. B.. Žalobce neměl důvod domnívat se, že předkládané listiny jsou padělky či že byly získány podvodně. Žalobce opětovně odkazuje na listiny, které do spisu doplnil při ústním jednání či jako součást svých podání, mimo jiné e-mailovou komunikací s J. J., resp. K. Š. se sdělením fakturačních údajů spol. Profi Moving s. r. o. a protokol o hlavním líčení 3T 101/2020 ze dne 17. 3. 2022.
13. Žalobce zopakoval, že byl generálním dodavatelem na stavbě „Výměna stoupaček vodovodu a kanalizace v čp. 727 Hradecká ulice a čp. 728 Družstevní ulice, Třebechovice pod Orebem“. Ze smlouvy o dílo vyplývá, že není uzavřena jako exkluzivní a zhotovitel je tak oprávněn práce provést sám, prostřednictvím svých zaměstnanců či prostřednictvím své subdodávky. Žalobce jakožto generální dodavatel větší část prací na díle prováděl svými subdodavateli, když s každým z nich pro potřebu zhotovení díla jako celku vstoupil do samostatného smluvního vztahu. Stejně tomu tak bylo i v projednávaném případě. První kontakt mezi ním a K. Š., resp. J. J. (osobou disponující písemným zmocněním od společnosti Profi Moving s. r. o., jak vyplývá z přiloženého protokolu o hlavním líčení) proběhl na přímé doporučení objednatele, tedy Technických služeb města Třebechovice pod Orebem. Následně byla mezi těmito subjekty sjednána smlouva o dílo, a to nejprve na dílo ul. Hradecká 728 a následně i ul. Hradecká 727. Uvedené potvrdil i R. K., který uvedl, že „(...) na předmětné stavbě jsem pracoval jako brigádník na výkopové práce. V minulosti jsem pracoval na základě smlouvy, přesný název smlouvy nevím, pro paní R. Š.. Smlouvu s p. Š. jsem měl uzavřenou od 1. 7. 2019 do 30. 7. 2019.“. R. K. tedy prováděl tytéž práce jako zaměstnanec spol. Profi Moving s. r. o. již na první fázi projektu, na objektu ul. Hradecká 728. Závěr žalovaného, že žalobce věděl, že J. J. není podnikající osobou a přesto s ním neuzavřel pracovněprávní vztah, je proto nesprávný, neboť pracovněprávní vztah s J. J. ani ostatními uvedenými osobami vůbec neuzavíral. Výkon činnosti zajistil prostřednictvím sjednání subdodávky spol. Profi Moving s. r. o., kterou J. J. dle všech svých tvrzení zastupoval, a stejně tak to prokazovaly i veškeré jím předložené listiny. Žalobce prostřednictvím J. J. uzavřel smlouvu o dílo s firmou Profi Moving s. r. o., když údaje k tomu poslal e-mailem i K. Š.. Žalobce tak ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 zákona o inspekci práce neměl a nemohl mít jakékoliv důvodné pochyby, že J. J. není za společnost oprávněn jednat. Ten obviněnému předkládal i dohody s pracovníky, kteří měli dílo provádět, což tyto osoby potvrdily. Až v průběhu trestního řízení bylo prokázáno, že J. J. získal tyto smlouvy

podvodem a že pracovníci nebyly zajištěni spol. Profi Moving s. r. o., nýbrž J. J., který sjednal jejich výkon činnosti sám. Žalobce nikdy s dalšími osobami vyjma J. J. a K. Š. ani nemluvil. Do vztahu mezi subdodavatelem a uvedenými pracovníky žalobce nikterak nevstupoval. Odměnu žalobce dle podmínek sjednaných smlouvou o dílo taktéž hradil výlučně sjednanému subdodavateli společnosti Profi Moving s. r. o., a to prostřednictvím určené osoby (stavebního dozoru), J. J.. Žalobce zdůraznil, že mezi jeho osobou a R. K. a L. B. neexistoval vůbec žádný vztah, včetně jakéhokoliv odměňování. J. J. sám jakoukoliv posuzovanou činnost vůbec nevykonával a pouze zajistil pracovníky (R. K. a L. B.), kteří výkopové práce prováděli, a to bez jakékoliv vazby na žalobce.

14. Žalobce dále uvedl, že dne 17. 3. 2022 proběhlo u Okresního soudu v Hradci Králové hlavní líčení, kde mimo jiné vypovídal R. K. (osoba, která měla dle kontrolního orgánu provádět činnost v přímém vztahu k obviněnému) a dále R. Š., jednatelka spol. Profi Moving s. r. o., a z tohoto jednání a dále pak z listinných důkazů a dalších výpovědí pak vycházejí i Krajský soud v Hradci Králové, kde dne 15. 2. 2023 proběhlo odvolací jednání. Soud se přitom v ústním odůvodnění tohoto rozhodnutí vyjádřil i k tvrzením svědků, když zkoumal a posuzoval otázku výkonu práce těmito osobami a jejich vztah jak k žalobci, tak ke společnosti Profi Moving s. r. o. Trestní řízení, jehož předmětem byl mimo jiné právě charakter zaměstnávání obviněným, bylo v únoru letošního roku vůči žalobci pravomocně zastaveno a ten byl v celém rozsahu zproštěn obžaloby. Krajský soud v Hradci Králové tedy přezkoumával tutéž otázku jako správní orgán, přičemž dospěl k závěru, že žalobce sjednal prostřednictvím J. J. subdodávku na provedení prací společností Profi Moving s. r. o, přičemž mezi žalobcem a R. K. a L. B. neexistoval jakýkoliv právní vztah, mezi ním a J. J. byl vztah na bázi subdodávky výkopových prací. Pokud následně J. J. zajistil pracovníky nikoliv prostřednictvím pracovních smluv mezi nimi a spol. Profi Moving s. r. o (jak sjednal se žalobcem), nýbrž je zaměstnal sám svým jménem bez příslušného oprávnění, nenese za takové jednání odpovědnost žalobce, když ten ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 vynaložil veškeré úsilí, které bylo po něm možno požadovat, aby nedošlo k porušení právní povinnosti.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

15. V písemném vyjádření k žalobě vyslovil žalovaný přesvědčení, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonnými předpisy a že žalobcovy námitky byly řádně vypořádány. K tomu poukázal na judikaturu, z níž vyplývá, že prvostupňové a druhostupňové rozhodnutí spolu tvoří jeden celek a že požadavek řádného odůvodnění rozhodnutí nelze chápat jako nárok odvolatele na explicitní reakce na každou jednotlivou odvolací námitku. Setrval proto na svých závěrech, na tyto odkázal a navrhl zamítnutí žaloby.
16. V reakci na žalobní námitky žalovaný konstatoval, že pokud jde o právní úpravu aplikovanou na projednávanou věc, že on ani inspektorát práce ve svých rozhodnutích neuvedli, že by na věc dopadalo ustanovení § 36 odst. 2 zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o inspekci práce“), resp. že se vymezuje proti tvrzení žalobce, že by toto mělo být mezi nimi nesporným. Má naopak za to, že § 36 odst. 2 a 3 zákona o inspekci na danou věc nedopadá.
17. K namítané prekluzi přestupku žalovaný uvedl, že zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), nabyl účinnosti dne 1. 7. 2007 a představuje obecný kodex

v oblasti správního trestání s cílem sjednotit právní úpravu v této oblasti do té doby roztržštěnou.

18. Co se týče deliktů jednání dle zákona o zaměstnanosti v období do 30. 6. 2017, ve vztahu k nim dle jeho ustanovení § 141 odst. 6 ve znění účinném do 30. 6. 2017 platilo, že *na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby. Dle odst. 1 téhož ustanovení platilo, že právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila. Dle odst. 3 stejného zákona platilo, že odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže správní orgán o něm nezapomněl řízení do jednoho roku ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do tří let ode dne, kdy byl spáchán. Od 1. 7. 2017 v souvislosti s účinností přestupkového zákona došlo k novelizaci zákona o zaměstnanosti, v němž byla výše uvedená ustanovení vypuštěna. V zákoně o inspekci práce došlo ke sjednocení úpravy zániku odpovědnosti za přestupek teprve s účinností od 30. 7. 2020, stejně jako ke zrušení ustanovení § 36 odst. 2 a 3 zákona o inspekci práce. Ze systematiky tohoto zákona lze dle žalovaného dovodit, že ustanovení § 35, § 36 a § 37 jsou společnými ustanoveními o přestupcích a správních deliktech právnických osob dle zákona o inspekci práce.*
19. K namítané prekluzi tedy žalovaný odkázal na § 30 a násl. přestupkového zákona s tím, že k přestupku vymezenému výrokem I. prvostupňového rozhodnutí mělo dojít v období od 31. 7. do 6. 8. 2019, dne 7. 8. 2019 tedy začala běžet tříletá promlčecí doba, která byla následně dne 12. 4. 2022 doručením příkazu ze dne 7. 4. 2022 přerušena a dne 13. 4. 2022 začala běžet tříletá promlčecí doba nová. Stejně tak byla dne 19. 7. 2022 promlčecí doba opět přerušena vydáním rozhodnutí inspektorátu práce a začala běžet nová. Zároveň odpovědnost za přestupek zanikne nejpozději 5 let od jeho spáchání, tj. teprve dne 22. 3. 2024, přičemž se do promlčecí doby nezapočítává doba, po kterou se o věci vedlo soudní řízení správní.
20. K žalobní námitce týkající se zproštění odpovědnosti za spáchání přestupku žalovaný uvedl, že je to obviněný, kdo musí v přestupkovém řízení prokazovat případné liberační důvody, správní orgán pouze posuzuje jejich důvodnost. V daném případě se tak ze strany žalobce nestalo, v řízení před inspektorátem práce a žalovaným neuváděl (a neuvádí ani nyní), jakou aktivitu sám vynaložil k tomu, aby spáchání přestupku zabránil.

IV. Posouzení věci krajským soudem

21. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Učinil tak bez nařízení jednání postupem za podmínek stanovených dle ustanovení § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. Po prostudování předloženého správního spisu dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu neshledal důvodnou.
22. Z předloženého správního spisu vplynuly následující podstatné skutečnosti: Inspektorát práce přípisem ze dne 9. 8. 2019 oznámil žalobci zahájení kontroly dle ustanovení § 5 odst. 1 písm. a) zákona o inspekci práce a v rozsahu ustanovení § 126 odst. 1 a 2 zákona o zaměstnanosti zaměřenou na dodržování pracovněprávních předpisů dle ustanovení § 126 odst. 2 zákona o zaměstnanosti se zaměřením zejména na umožnění výkonu

- nelegální práce a výkon nelegální práce. Žalobci bylo oznámení doručeno dne 13. 8. 2019. Výsledky kontroly jsou shrnuty v protokolu z kontroly ze dne 4. 10. 2019, čj. 13999/8.71/19-7. Žalobce využil možnosti podat námitky proti výsledku kontroly a jeho námitky byly zamítnuty jejich vyřízením ze dne 1. 11. 2019 pod čj. 13999/8.71/19-9.
23. Přestupkové řízení bylo se žalobcem zahájeno vydáním příkazu ze dne 7. 4. 2022, čj. 5454/8.30/22-4, který byl žalobci doručen 12. 4. 2022 a kterým byl uznal vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti a za spáchaný přestupek mu uložil správní trest pokuty ve výši 160.000 Kč.
24. Proti uvedenému příkazu podal žalobce odpor, proto bylo v přestupkovém řízení pokračováno, o čemž byl žalobce vyrozuměn oznámením ze dne 13. 4. 2022, které mu bylo doručeno dne 19. 4. 2022. Současně bylo ve věci nařízeno ústní jednání. To proběhlo dne 10. 5. 2022 za přítomnosti žalobce, resp. jeho zástupce, a bylo při něm provedeno dokazování listinami (viz protokol o ústním jednání čj. 5454/8.30/22-7). V závěru jednání byla žalobci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Následně žalobce zaslal své vyjádření a po té inspektorát práce oznámil žalobci, že ve věci bylo ukončeno dokazování a byla mu znovu dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Dne 13. 6. 2022 žalobce doplnil další podklady k řízení.
25. Následně dne 14. 7. 2022 vydal inspektorát práce rozhodnutí čj. 5454/8.30/22-12, kterým byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku na úseku zaměstnanosti podle ustanovení § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, kterého se měl dopustit tím, že umožnil fyzickým osobám J. J. R. K. a L. B. výkon nelegální práce dle § 5 písm. e) bodu 1 téhož zákona, kdy uvedené osoby měli provádět výkon práce na pracovišti obviněného – „Výměna stoupaček, vodovodu a kanalizace na adrese Hradecká 727, 503 46 Třebetov pod Orebem“, čímž porušil ustanovení § 3 zákona zákoníku práce, neboť závislá práce může být vykonávána výlučně v základním pracovněprávním vztahu, není-li upravena zvláštními právními předpisy. Za spáchání tohoto přestupku mu byla uložena pokuta ve výši 130.000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.
26. Proti uvedenému rozhodnutí inspektorátu práce podal žalobce odvolání, které žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím v podstatě zamítl, neboť změna, kterou provedl ve výroku č. I. prvostupňového rozhodnutí, spočívala pouze v opravě zjevné nesprávnosti v psaní, a to data narození L. B. (na místo 8. 8. 2021 opravil na datum 8. 8. 2001).
27. Krajský soud posoudil žalobu v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů v souladu s dispoziční zásadou, kterou je správní soudnictví ovládáno, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 71 odst. 1 a 2 a § 75 odst. 1 s. ř. s.)
28. Žalobce v prvním žalobním bodě namítal, že ve smyslu § 36 odst. 2 zákona o inspekci práce jeho odpovědnosti za vytýkaný přestupek zanikla, a že tedy žalovaný měl rozhodnout o zániku trestnosti na základě prekluze skutku. Zdůraznil, že správní orgány měly podmínky pro zánik odpovědnosti za správní delikt, kterého se měl dopustit, posuzovat podle zákona účinného v době, kdy ke skutku došlo, přičemž dle jeho názoru s ohledem na tříletou délku prekluze práva dle zmíněného ustanovení § 36 odst. 2 došlo k zániku jeho odpovědnosti za delikt nejpozději ke dni 8. 10. 2022 (když 8. 10. 2019 mu byl doručen protokol o kontrole ze dne 4. 10. 2019), tedy téměř půl roku před vydáním napadeného rozhodnutí.

29. Ustanovení § 36 odst. 2 zákona o inspekci práce, ve znění účinném od 31. 7. 2019 do 29. 7. 2020 stanovilo, že *odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm správní orgán nezabýjil řízení do 1 roku ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 3 let ode dne, kdy byl spáchán*, přičemž na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby, se vztahují ustanovení o odpovědnosti a postihu právnické osoby (§ 35 odst. 2 téhož zákona).
30. Jak však zcela jednoznačně vyplývá z výroku prvostupňového rozhodnutí, žalobce byl jako podnikající fyzická osoba shledán vinným ze spáchání přestupku na úseku zaměstnanosti, a to podle ustanovení § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, když měl umožnit tam uvedeným fyzickým osobám závislou práci mimo pracovní poměr, čímž měl porušit ustanovení § 3 zákoníku práce. Dopustil se tedy deliktního jednání podle zákona o zaměstnanosti, neboť šlo o skutkovou podstatu přestupku zakotvenou v tomto zákoně a nikoliv v zákoně o inspekci práce. Protože i přestupky podle zákona o zaměstnanosti projednávají Státní úřad inspekce práce nebo oblastní inspektoráty práce (viz § 141 odst. 2 zákona o zaměstnanosti), správní orgány postupovaly rovněž podle zákona o inspekci práce, a to zejména ve smyslu jeho ustanovení § 1 a § 2, které upravují zřízení a postavení orgánů inspekce práce, a ve druhém stupni dle jeho § 4 odst. 1 písm. j), dle kterého Státní úřad inspekce práce přezkoumává ve správním řízení rozhodnutí o přestupcích, tedy ustanovení týkající se působnosti a příslušnosti orgánů inspekce práce. Protože však žalobci nebylo vytkáno porušení skutkové podstaty přestupku (správního deliktu) zakotveného v zákoně o inspekci práce (nýbrž v zákoně o zaměstnanosti), nemohlo být ze zákona o inspekci práce ani aplikováno ustanovení o zániku odpovědnosti za přestupek (správní delikt), tj. jeho ustanovení § 36 odst. 2.
31. Nutno podotknout, že zákon o zaměstnanosti obsahoval do 30. 6. 2017 obdobné ustanovení o zániku odpovědnosti jako zákon o inspekci práce, a to ve svém § 141 odst. 3, dle něhož platilo, že *odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže správní orgán o něm nezabýjil řízení do 1 roku ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 3 roků ode dne, kdy byl spáchán*, přičemž na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby, se vztahují ustanovení o odpovědnosti a postihu právnické osoby (§ 141 odst. 6 téhož zákona). Zmíněný odstavec třetí byl však s účinností od 1. 7. 2017 ze zákona o zaměstnanosti vypuštěn (jakož i některá další ustanovení), neboť téhož dne nabyl účinnosti zákon o odpovědnosti za přestupky, který je jednotným kodexem přestupkového práva v oblasti správního trestání, v němž pojem „přestupek“ zahrnuje dosavadní přestupky, jiné správní delikty fyzických osob a správní delikty právnických a podnikajících fyzických osob.
32. Jak správně konstatoval i sám žalobce, podmínky pro zánik odpovědnosti za správní delikt (přestupek) se musí posuzovat podle zákona účinného v době, kdy ke skutku došlo (s výjimkou aplikace příznivější právní úpravy v případě nové právní úpravy, což však nebyl posuzovaný případ). V dané věci došlo ke spáchání předmětného přestupku (postihovaného dle zákona o zaměstnanosti) v srpnu 2019, tedy za účinnosti zákona o zaměstnanosti ve znění, které již od 1. 7. 2017 neobsahovalo žádné ustanovení o prekluzi či promlčení spáchání přestupku, a proto musel být na zánik odpovědnosti aplikován zákon o odpovědnosti za přestupky (účinný již od 1. 7. 2017), který délku promlčecí doby u přestupku stanoví v ustanoveních § 30 až § 32.
33. K deliktnímu jednání žalobce mělo v projednávané věci dojít v době od 31. 7. do 6. 8. 2019, dne 7. 8. 2019 tedy začala běžet tříletá promlčecí doba, která by skončila dne

6. 8. 2022 (srov. § 30 písm. b/ a § 31 odst. 1 věta první zákona o odpovědnosti za přestupky). Doručením příkazu ze dne 7. 4. 2022, čj. 5454/8.30/22-4, tj. dne 12. 4. 2022, došlo k přerušení promlčecí doby a začala běžet nová tříletá promlčecí doba, znovu pak došlo k přerušení promlčecí doby a běhu nové tříleté promlčecí doby vydáním prvostupňového rozhodnutí ze dne 14. 7. 2022, které bylo vypraveno (tj. vydáno) dne 19. 7. 2022 (srov. § 32 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky). Dle ustanovení § 32 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky pak platí, že *byla-li promlčecí doba přerušena, ... jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100.000 Kč, odpovědnost za přestupek zaniká nejpozději 5 let od jeho spáchání*. V daném případě by tedy odpovědnost za přestupek zanikla až dnem 6. 8. 2024 s tím, že zároveň platí, že do promlčecí doby se pak nezapočítává doba, po kterou se o věci vedlo soudní řízení správní (viz § 32 odst. 1 písm. c/ zákona o odpovědnosti za přestupky).
34. Krajský soud tedy opakuje, že skutečnost, že ke zrušení žalobcem poukazovaného ustanovení § 36 odst. 2 (a odst. 3) zákona o inspekci práce došlo až s účinností od 30. 7. 2020, nebyla pro posuzovanou věc nijak významná. Na případ žalobce totiž nedopadalo, protože se vztahovalo pouze k deliktním jednáním zakotveným v zákoně o inspekci práce (jak je vysvětleno shora).
35. V dalším žalobním bodě žalobce namítal, že jeho odpovědnost za přestupek zanikla i dle § 36 odst. 3 zákona o inspekci práce ve znění účinném od 31. 7. 2019 do 29. 7. 2020, dle něhož právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, a že žalovaný nerespektoval ani toto ustanovení. K tomu zopakoval, že prostřednictvím J. J. sjednal subdodávku na provedení prací společností Profi Moving s. r. o., a pokud J. J. zajistil pracovníky nikoliv prostřednictvím pracovněprávních smluv mezi nimi a touto společností, nýbrž je zaměstnal sám svým jménem bez příslušného oprávnění, „nenese za takové jednání odpovědnost žalobce, když ten ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 vynaložil veškeré úsilí, které bylo po něm možno požadovat, aby nedošlo k porušení právní povinnosti“.
36. Ustanovení § 36 odst. 3 zákona o inspekci práce, ve znění účinném od 31. 7. 2019 do 29. 7. 2020 stanovilo, že *právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila*, přičemž na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby, se vztahují ustanovení o odpovědnosti a postihu právnické osoby (viz § 35 odst. 2 téhož zákona).
37. Jak je již vysvětleno shora, citovaná právní úprava na věc nedopadá, neboť žalobci nebylo vytýkáno porušení skutkové podstaty přestupku (správního deliktu) zakotveného v zákoně o inspekci práce, nýbrž v zákoně o zaměstnanosti. Proto na věc nelze aplikovat nejen odstavec druhý, ale ani odstavec třetí ustanovení § 36 zákona o inspekci práce.
38. Zákon o zaměstnanosti sice obsahoval stejné liberační ustanovení, ale pouze do 30. 6. 2017, když konkrétně dle jeho ustanovení § 141 odst. 1 platilo, že *právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila* (na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby, se vztahovala ustanovení o odpovědnosti a postihu právnické osoby - viz § 141 odst. 6 téhož zákona). Citovaný odstavec první § 141 však byl s účinností od 1. 7. 2017 ze zákona o zaměstnanosti také vypuštěn (spolu s dalšími ustanoveními), resp. nahrazen jiným zněním, neboť téhož dne nabyl účinnosti zákon o

odpovědnosti za přestupky jako jednotný kodex přestupkového práva v oblasti správního trestání. Tento přestupkový zákon přitom obsahuje (a obsahoval i v době spáchání předmětného přestupku) obdobnou úpravu možnosti liberace ve svém ustanovení § 21 odst. 1, které stanoví, že *právník osoba za přestupek neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránila*, přičemž na odpovědnost podnikající fyzické osoby za přestupek se použije toto ustanovení obdobně (viz § 23 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky).

39. Krajský soud se tak zabýval námitkou zproštění odpovědnosti žalobce za předmětný přestupek podle právní úpravy zakotvené v zákoně o odpovědnosti za přestupky. Právník, resp. podnikající fyzická osoba, se tedy zproští odpovědnosti v případě, jestliže prokáže realizaci všech možných opatření, kterými sama zabezpečila splnění dotčené povinnosti. Pokud pro ni nebylo při vynaložení veškerého úsilí možné, aby svoji povinnost splnila, správně-trestně odpovídat nebude. Z ustálené judikatury přitom plyne, že *„liberační důvody jsou určeny pro aplikaci pouze ve výjimečných případech, jelikož představují výjimku z principu objektivní odpovědnosti. Představují nástroj, jehož cílem je předejít aplikaci neúměrné tvrdosti zákona. Pokud tedy existují okolnosti, ve kterých je nutné posuzovat, zda právník osoba vynaložila veškeré úsilí k zabránění porušení povinnosti, správní orgán se jimi musí skutečně zabývat a ne pouze konstatovat, že podmínky nebyly splněny. Osoba, která se chce dovolávat liberačního důvodu, musí ovšem prokázat, že provedla technicky možná opatření způsobila účinně zabránit porušení zákona. Nelze se spokojit s tvrzením, že vynaložila veškeré úsilí, aby ke správnímu deliktu nedošlo, či s poukazem na to, že technicky možná opatření po ní nebylo možné spravedlivě požadovat, protože by jejich provádění bylo neekonomické“* (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2018, čj. 9 As 195/2018-27, ze dne 28. 11. 2019, čj. 7 As 413/2018-24, nebo ze dne 21. 10. 2021, čj. 2 As 352/2020-55, všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Judikatura dále dovodila, že pokud zákon podmiňuje liberaci „úsilím“, je třeba vyjít z toho, že se jedná o aktivní činnosti k zabránění porušení právní povinnosti. Jelikož liberační důvod (vynaložení veškerého úsilí) představuje výjimku ze zásady objektivní odpovědnosti, uplatní se pouze ve výjimečných a opodstatněných případech.
40. Nejvyšší správní soud ve své rozhodovací činnosti dospěl rovněž k závěru, že břemeno tvrzení i břemeno důkazní ke zproštění odpovědnosti dle § 21 odst. 1 zákona přestupkového zákona nese přestupce (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2021, čj. 10 Ads 356/2021-25). To ostatně dle názoru krajského soudu zcela zřetelně vyplývá i ze samotného znění § 21 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky.
41. Z výše uvedeného vyplývá, že k uplatnění liberačních důvodů bylo zapotřebí, aby žalobce před spácháním přestupku vynaložil veškeré úsilí, které bylo po něm možno spravedlivě požadovat, aby mu zabránil, což měl před správními orgány také prokázat.
42. V projednávané věci přestupek žalobce spočíval v umožnění výkonu nelegální práce, konkrétně v umožnění výkonu závislé práce fyzickou osobou mimo pracovněprávní vztah, a to J.J., R. K. a L. i.
43. Žalobce k tomu, že vynaložil veškeré úsilí, které bylo po něm možno požadovat, aby nedošlo k porušení právní povinnosti, uvedl, že správní orgány opakovaně upozorňoval na podvodné jednání J. J., který vytvářel dojem, že jedná jménem společnosti Profi Moving s. r. o., což měl dokládat „příslušnými listinami“. Měl tak žalobce uvést v omyl,

že dohody jsou uzavírány formou subdodávky od této společnosti, která zaměstnává i R. K. a L. B.. Žalobce zdůrazňoval, že neměl důvod se domnívat, že předkládané listiny jsou padělky nebo že byly získány podvodně. K tomu pak odkazoval na listiny, které do spisu doplnil při ústním jednání či jako součást svých podání, a to konkrétně na e-mailovou komunikaci s J. J., resp. K. Š., se sdělením fakturačních údajů spol. Profi Moving s. r. o. a na protokol o hlavním líčení ze dne 17. 3. 2022 ve věci sp. zn. 3T 101/2020.

44. Žalobce tedy tvrdí, že J. J. vytvářel dojem, že jedná jménem společnosti Profi Moving s. r. o., což měl dokládat příslušnými listinami, a že proto neměl důvod se domnívat, že předkládané listiny jsou padělky nebo že byly získány podvodně. Listiny, které mu měl J. J. předkládat, však v průběhu správního řízení specifikoval pouze jako dohody s pracovníky a v odvolání obecně zmínil „listiny dokládající zmocnění“ pro J. J.. Žalobce správnímu orgánu předložil pouze jednu listinu, a to e-mail který obdržel dne 1. 7. 2019 od J. J..
45. Krajský soud ze správního spisu ověřil, že při poskytnutí informací inspektorátu práce dne 4. 9. 2019 žalobce sdělil, že oslovil J. J., který mu řekl, že výkopové práce zařídí. Dále žalobce uvedl, že dostal adresu na pana Š., který bude za práci J. J. fakturovat. Závěrem uvedl, že s J. J. měl ústní dohodu o provedení díla. Poprvé až v námitkách ze dne 14. 10. 2019 proti kontrolnímu zjištění žalobce uvedl, že mezi ním a společností Profi Moving, s. r. o. byla uzavřena ústní smlouva o dílo a že první kontakt mezi ním a panem Š. proběhl prostřednictvím J. J.. Žalobce ke svým námitkám přiložil e-mailovou korespondenci, z níž lze vysledovat, že K. Š. dne 3. 6. 2019 zaslal J. J. údaje o společnosti Profi Moving, s. r. o. (adresu, IČ a telefonní kontakt na K. Š.) a dne 1. 7. 2019 J. J. přeposlal tyto údaje žalobci. V odvolání ze dne 28. 7. 2022 žalobce zopakoval, že uzavřel ústní smlouvu o dílo na subdodávku prací se společností Profi Moving, s. r. o., když „údaje k tomu mu poslal e-mailem K. Š.“. Uvedl, že J. J. mu měl (žalobci) předkládat i dohody s pracovníky, kteří měli dílo provádět (poznámka soudu: není však pravdou, že by to tyto osoby potvrdily, jak žalobce současně uváděl) a že až v průběhu trestního řízení bylo prokázáno, že J. J. získal tyto smlouvy podvodem a že pracovníci nebyli zajištěni společností Profi Moving, s. r. o., ale J. J. který sjednal jejich výkon činnosti sám. V odvolání pak žalobce popsal i zjištění, která vyplynula z výsledku svědků během hlavního líčení dne 17. 3. 2022 v souběžně probíhající trestní věci. Z tam učiněných zjištění žalobce dovodil, že J. J. vystupoval vůči třetím osobám coby zmocněnec společnosti Profi Moving, s. r. o., což dokládal i listinami a na základě toho žalobce uzavřel smlouvu o dílo se společností Profi Moving, s. r. o., kterou na základě předložených listin zastupoval J. J..
46. Ze shora uvedené rekapitulace tedy vyplývá, že žalobce sám v zásadě tvrdí, že pouze spoléhal na to, co mu J. J. řekl, dokonce ani nekonkretizuje, jaké zmocnění od společnosti Profi Moving, s. r. o. mu měl ukázat (to zmínil pouze obecně dokonce až v odvolání a nyní v žalobě) a sám nevyvinul žádnou aktivitu v tom směru, aby si základní informace o tom, s kým uzavírá smlouvu o dílo (zda se společností Profi Moving, s. r. o. nebo s J. J.), jakkoli ověřil. A to přesto, že zřejmě do té doby v kontaktu se zmíněnou společností nebyl; přesto, že telefonní kontakt na K. Š. byl uveden v e-mailu, který žalobce obdržel od J. J.; a přesto, že (jak tvrdil při poskytnutí informací inspektorátu práce dne 4. 9. 2019) mu měl K. Š. za práci J. J. fakturovat, přičemž žádné faktury od něj ani od společnosti Profi Moving, s. r. o. neobdržel (žalobce naopak v žalobě tvrdí, že odměnu hradil společnosti Profi Moving, s. r. o. prostřednictvím Jana Jača). Lze

- poznámenat, že i pouhým nahlédnutím do veřejně přístupného obchodního rejstříku by například zjistil, kdo je jednatelem společnosti (pozn. soudu: v průběhu hlavního líčení v trestní věci 3T 101/2020, na které žalobce poukazyval, se hájil tím, že na výkopové práce si najal subdodavatele Profi Moving, s. r. o., jehož jednatelem byl J. J.). Rozhodně by takové ověření za situace, že žalobce neobdržel ani žádné relevantní listiny o uzavření tvrzené smlouvy o dílo, bylo obezřetné a žádoucí a nevyžadovalo by nějaké zcela mimořádné úsilí či zcela mimořádně nákladné úsilí vymykající se z postupů racionálně se chovající podnikající fyzické osoby.
47. Žalobce sám však nevyvinul vůbec žádnou aktivitu k tomu, aby jakkoli předešel spáchání předmětného přestupku, tj. aby nedošlo k umožnění výkonu nelegální práce. Nelze proto vůbec hovořit o tom, že před spácháním přestupku vynaložil veškeré úsilí, které bylo po něm možno požadovat, aby k porušení právní povinnosti nedošlo.
48. Krajský soud opakuje, že zakotvení tzv. liberačních důvodů v právním řádu představuje zcela výjimečný institut zbavující právnickou, resp. podnikající fyzickou osobu, objektivní odpovědnosti tehdy, pokud by uložení sankce v daném případě odporovalo jejímu smyslu (k tomu např. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2020, čj. 2 As 265/2019-30). Pro uplatnění liberačních důvodů je přitom zapotřebí aktivního úsilí ze strany přestupce, přičemž nepostačí, aby se pouze spoléhal na to, že jiná osoba bude řádně plnit své zákonné povinnosti (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2019, čj. 7 As 413/2018-24). Uvádí-li tedy nyní žalobce, že při svém jednání vycházel pouze ze sdělení J. J., že s ním uzavírá dohodu o dílo za společnost Profi Moving s. r. o., aniž by k tomu obdržel od něho (nebo od zmíněné společnosti) jakýkoliv relevantní listinný dokument, anebo alespoň takovou ústní informaci ověřil (k čemuž měl několik možností, jak to jednoduše učinit - viz shora), je nutno takové jednání označit za přinejmenším neobezřetné a následně zjištěná skutečnost, že J. J. za společnost Profi Moving s. r. o. nevystupoval, nemůže být sama o sobě okolností vylučující odpovědnost žalobce za přestupkové jednání.
49. Vynaložení veškerého úsilí k zabránění přestupku musí prokazovat právnická, resp. podnikající fyzická osoba, vynaložení veškerého úsilí je nutno posuzovat objektivně a nikoli subjektivně. Po ní je tedy vyžadována procesní aktivita k prokázání existence liberačního důvodu a jen na ní tak spočívá faktické důkazní břemeno, neboť je v jejím zájmu, aby v řízení vyšly najevo skutečnosti, které vedou k její liberaci. Žalobce však nejen že neunesl toto důkazní břemeno (dokonce ani netvrdil, že by sám podnikl vůbec nějaké kroky k zabránění vzniku předmětného přestupku), neboť pouze uváděl, že v průběhu správního řízení správní orgány opakovaně upozorňoval na podvodné jednání J. J., ale *de facto* ani žádné úsilí (natož veškeré) před spácháním přestupku k jeho zamezení nevyvinul. Krajský soud se tak ztotožňuje se žalovaným, že je to obviněný, kdo musí v přestupkovém řízení prokazovat případné liberační důvody a že se tak v daném případě ze strany žalobce nestalo, neboť v řízení před inspektorátem práce ani žalovaným neuváděl (a neuvádí ani nyní), jakou aktivitu sám vynaložil k tomu, aby spáchání přestupku zabránil. Žalobce tak podmínky pro uplatnění liberace nesplnil, neboť neunesl důkazní břemeno nutné ke zproštění objektivní odpovědnosti podnikající fyzické osoby.
50. Krajský soud vzhledem ke všemu shora uvedenému uzavírá, že žalobce neprokázal ve smyslu § 21 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky liberační důvody, na základě nichž by se zprostil své odpovědnosti za přestupek podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti.

51. Nad rámec uvedeného a k poukazu žalobce v tomto žalobním bodě na to, že v souběžně probíhajícím trestním řízení bylo v únoru roku 2023 trestní řízení vůči němu pravomocně zastaveno a že byl v celém rozsahu zproštěn obžaloby, lze uvést následující.
52. Krajskému soudu je z jeho úřední činnosti známo, že rozsudek Okresního soudu v Hradci Králové ze dne 22. 6. 2022, čj. 3T 101/2020-389, kterým byl žalobce shledán vinným z přečinu usmrcení z nedbalosti, když měl porušit důležitou povinnost vyplývající z jeho zaměstnání a hrubě porušit zákony o bezpečnosti práce, byl zrušen rozsudkem zdejšího krajského soudu jako soudu odvolacího dne 15. 2. 2023, čj. 12 To 158/2022-440, a žalobce byl zproštěn obžaloby. Odvolací soud dospěl k závěru, že nebyla spolehlivě prokázána příčinná souvislosti mezi jednáním, resp. opomenutím obžalovaného (tj. žalobce) a způsobeným následkem, neboť nebylo jednoznačně prokázáno, že prokopání podlahové desky bylo příčinou zborcení zdi, a když po dokončení plánovaných výkopových prací v souladu s projektovou dokumentací bylo dílo prokazatelně stabilní. Dle odvolacího soudu obžalovaný (žalobce) jako zhotovitel díla v rámci provádění stavebních prací zachoval potřebnou míru opatrnosti, když postupoval dle schváleného projektu a nebyla vyvrácena jeho verze, že hlavní příčinou zborcení stěny a zavalení poškozeného bylo až následné masivní rozšíření výkopu, ke kterému došlo ještě před zpracováním dodatku projektové dokumentace na pokyn odlišného subjektu bez souhlasu obžalovaného.
53. Nelze proto souhlasit s názorem žalobce, že zdejší krajský soud v rámci trestního řízení přezkoumával tutéž otázku jako správní orgán a že dospěl k závěru, že žalobce sjednal prostřednictvím J. J. subdodávku na provedení prací společností Profi Moving s. r. o, a že mezi žalobcem a R. K. a L. B. neexistoval jakýkoliv právní vztah. Sice konstatoval, že z tvrzení obžalovaného (žalobce) vyplynulo, že si na výkopové práce na základě ústní dohody najal jako subdodavatele firmu Profi Moving s. r. o., jejímž jednatelem měl být J. J., že existence písemné smlouvy nebyla potvrzena, přičemž neexistenci písemné smlouvy potvrdila i R. Š. a že J. J. měl ústní smlouvy s R. K. a L. B., kteří výkopové práce prováděli, ale předmětem trestního řízení samotné posouzení charakteru výkonu práce zmíněných fyzických osob nebylo. Navíc však ani zjištění učiněná až v rámci trestního řízení nemůže nic změnit na závěru, že žalobce před spácháním přestupku nevytvořil veškeré úsilí, které bylo po něm možno spravedlivě požadovat, aby mu zabránil, neboť nevyvinul vůbec žádnou aktivitu k tomu, aby jakkoli předešel spáchání předmětného přestupku, tj. aby nedošlo k umožnění výkonu nelegální práce.

V. Závěr a náklady řízení

54. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.
55. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a ze spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 29. listopadu 2023

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu